

Chương 5

Tay nắm cửa của chiếc Miata cán vào hông Delaney khi Steve ép chặt nàng về phía trước. Nàng đặt tay lên ngực anh ta và ngừng hôn.

“Về nhà với tôi đi,” anh chàng nói thâm ngay trên tai nàng.

Delaney lùi vừa đủ khoảng cách để nhìn vào vết tối phản chiếu trên khuôn mặt anh ta. Giá mà nàng có thể lợi dụng anh ta. Nàng ước gì mình là kẻ chuyên dụ dỗ đàn ông. Nàng ước rằng anh ta không quá trẻ và tuổi tác của cậu chàng không vấn đề gì, nhưng khó lòng làm được. ‘Mình không thể.’ Anh ta quá đẹp trai, cơ ngực rắn như thép, và có vẻ thực sự tử tế. Nàng cảm thấy giống như là một ả mẹ mìn.

“Bạn cùng phòng của tôi đang không ở thị trấn.”

‘Một người bạn cùng phòng.’ Dĩ nhiên là anh ta có bạn cùng phòng. Anh chàng mới hai mươi hai tuổi. Anh ta có thể sống toàn với ốt ngâm đóng hộp và rượu Budweiser. Khi nàng hai mươi hai tuổi, một bữa ăn đầy đủ bao gồm phần lớn là bắp chiên, sốt cà chua, hành tây với ốt, và rượu vang pha nước hoa quả. Nàng đã sống ở Vegas, làm việc ở Circus Circus, thậm chí không thèm quan tâm đến phần đời còn lại của mình. “Tôi không bao giờ đến nhà người đàn ông mới quen,” nàng nói và đẩy anh ta lùi lại một bước.

“Cô định làm gì vào tối mai?” Steve hỏi.

Delaney lắc đầu và mở cửa xe. “Anh là một chàng trai tốt nhưng tôi không thích gặp ai bây giờ cả.”

Khi lái xe đi, nàng nhìn vào kính chiếu hậu lúc Steve trở bước. Lúc đầu, nàng cảm thấy hãnh diện vì được anh ta chú ý, nhưng càng về đêm, nàng càng thấy không thoải mái. Con người ta thường trưởng thành hơn rất nhiều trong bảy năm. Tìm được thứ thích hợp cũng trở nên quan trọng như khi ráp một dàn âm thanh khủng, và đâu đó dọc đường về cụm từ ‘cứ uống tới khi cho chó ăn chè’ cũng mất hết hiệu lực. Nhưng thậm chí nếu nàng có ý định gạ gẫm Steve thực sự để thỏa mãn niềm khoái lạc của riêng mình thì Nick đã làm nó tắt ngấm. Anh đã khiến ý định ấy bay biến chỉ bằng cách có mặt tại bữa tiệc. Nàng đã quá thận trọng với anh, và có nhiều chuyện quá khứ giữa họ khiến nàng không thể hoàn toàn lờ tịt anh. Ngay cả khi nàng cố gắng quên được anh trong một lúc, thì lại đột nhiên cảm thấy ánh mắt của anh, giống như một sự thu hút không thể kháng cự đang lôi kéo nàng. Tuy thế khi nàng nhìn anh, anh lại không bao giờ nhìn lại.

Delaney rẽ vào đoạn đường dài dẫn xuống ga ra và mở cửa đánh sầm. Và ngay cả khi Nick không ở đó, và Steve chẳng quá trẻ so với nàng thì nàng cũng

khó mà tin rằng mình sẽ về nhà với anh ta. Nàng đã hai mươi chín tuổi, sống với mẹ, và quá hoang tưởng khi đi thích thú một đêm yêu qua đường.

Sau khi đậu xe kế hai chiếc Cadillac của Henry và Gwen, nàng tiến vào nhà qua cửa sau bếp. Một bóng đèn tròn và mấy ngọn nến hương sả tỏa ánh sáng mờ mờ trên cổng vòm, chiếu rõ bà Gwen và phía sau đầu của một người đàn ông. Chưa ra khỏi hành lang, Delaney đã nhận ra đó là luật sư của Henry, Max Harrion. Nàng không gặp lại Max từ sau buổi ông đọc di chúc của Henry. Nàng ngạc nhiên khi thấy ông ta vào lúc này.

“Rất vui được gặp cô,” ông nói, đứng lên khi nàng bước tới. “Cô cảm thấy ra sao khi lại dọn về sống ở Truly?”

Như cùi bắp, nàng nghĩ khi ngồi xuống chiếc ghế bằng sắt đặt ở phía bên kia bàn họp đối diện với mẹ nàng. “Có một vài thứ cần phải làm quen dần.”

“Tiệc tùng có vui không con?” bà Gwen hỏi.

“Có ạ,” nàng trả lời thành thật. Nàng gặp một vài người hay ho, và nếu không tính đến Nick Allegrezza thì nàng thực sự thích bữa tiệc.

“Mẹ cô vừa kể với tôi rằng cô đang bận rộn với việc huấn luyện lũ chó của Henry.” Max lại ngồi xuống, và nụ cười có vẻ chân thành. “Có vẻ như cô đã tìm được một công việc mới.”

“Thật ra, tôi thích nghề cũ của tôi,” nàng trả lời. Kể từ lúc nói chuyện với Louie, nàng đã liên tục nghĩ về căn nhà bỏ trống ở khu thị tứ. Nàng không muốn thảo luận ý tưởng của mình với mẹ cho tới khi nàng chắc chắn rằng có thể thực hiện nó, nhưng người nàng cần hỏi han nhất thì đang ngồi ngay bên kia bàn, và dù sao thì sớm muộn gì mẹ nàng cũng sẽ phát hiện ra. “Ai sở hữu ngôi nhà cạnh Văn phòng xây dựng Allegrezza?” nàng hỏi Max. “Đó là tòa nhà hẹp hai tầng với một tiệm làm tóc ở tầng trệt.”

“Tôi tin rằng Henry đã để phần tài sản ở First và Main cho cô. Có gì không?”

“Tôi muốn mở lại cái mỹ viện.”

“Mẹ không nghĩ rằng đó là một ý kiến hay,” mẹ nàng nói. “Con còn có thể làm được nhiều chuyện khác.”

Delaney tảng lờ. “Bằng cách nào tôi có thể thực hiện được việc đó?”

“Để khởi đầu, cô sẽ cần một khoản vay kinh doanh nho nhỏ. Người chủ trước đã chết, vì thế cô sẽ cần phải liên lạc với người được ủy quyền đại diện tài sản của bà ta để định giá tiệm làm đầu,” ông mở lời. Khi ông kết thúc vào khoảng hơn một tiếng rưỡi sau, Delaney đã biết chính xác nàng phải làm gì. Trước tiên vào thứ Hai, nàng cần tới ngân hàng đang quản lý tiền của nàng và xin vay một khoản. Theo như nàng biết, chỉ có một điểm không hay trong kế hoạch của nàng. Tiệm thẩm mỹ đó nằm sát văn phòng xây dựng của Nick. “Tôi

có thể thuê tòa nhà bên cạnh không?” Có thể nàng sẽ ép được anh ta biến đi chỗ khác.

“Không, ít nhất cho tới lúc hợp đồng thuê hiện tại hết hạn.”

“Đó là khi nào vậy?”

“Tôi nghĩ là năm sau.”

“Mẹ kiếp.”

“Đừng chửi bậy vậy,” mẹ nàng mắng mỏ trong lúc vươn qua bàn và đặt tay lên mấy đầu ngón tay Delaney. “Nếu con muốn kinh doanh nhỏ, tại sao con không nghĩ tới việc mở một cửa hàng lưu niệm?”

“Con không muốn mở một cửa hàng lưu niệm.”

“Con có thể mở đúng thời điểm bán được đồ sứ dùng trong dịp Giáng sinh.”

“Con không muốn bán đồ trang trí.”

“Mẹ nghĩ đó là một ý kiến hay.”

“Vậy thì mẹ làm đi. Con là thợ làm đầu, và con muốn mở lại tiệm thẩm mỹ trên phố.”

Bà Gwen lại ngồi xuống ghế. “Con làm vậy chỉ vì muốn chống lại mẹ.”

Nàng không có ý định đó, nhưng nàng đã sống với mẹ đủ lâu để biết rằng nếu nàng tranh cãi, bà sẽ giận dữ như trẻ con. Đôi khi nói chuyện với bà Gwen giống như là đánh vật với giấy dính keo bầy ruồi. Càng vùng vẫy để thoát ra, thì càng bị dính cứng thôi.

Delaney mất tầm hơn ba tháng để nhận được khoản vay và sửa sang cửa tiệm, sẵn sàng đưa vào hoạt động. Trong khi chờ đợi, nàng tìm hiểu sơ bộ về khu vực kinh doanh, và chú tâm quan sát số lượng khách hàng đã ghé thăm tiệm làm đầu của Helen. Với giấy bút trong tay, nàng đậu xe trong ngõ và theo dõi kẻ thù thời thơ ấu của nàng, Helen Markham. Khi Lisa không làm việc hoặc bận rộn với kế hoạch đám cưới, Delaney được cô báo cáo lại những hoạt động mà cô có thể ghi nhận được. Delaney vẽ biểu đồ thống kê nhân khẩu và thu thập dữ liệu về những mái tóc nổi bật về được làm đẹp cũng như xấu để đối chiếu. Nàng thậm chí còn đẩy mọi việc xa đến mức thay đổi cách phát âm để tránh trường hợp Helen nhận ra giọng nàng khi nàng gọi điện tới hỏi thăm đối thủ giá tiền cho một lần nhuộm lại tóc. Nhưng cho tới một đêm khi đang bới tìm trong thùng rác của Helen để kiểm tra xem những loại sản phẩm rẻ tiền nào Helen đã sử dụng thì nhiều ý nghĩ đã dẫn dắt nàng trong cùng một lúc. Khi nàng đứng đó,

rác ngập tới tận đùi, bàn chân kẹt trong một hộp pho mát hỏng, nàng nhận thấy mình đã làm quá mức cần thiết với cuộc khảo sát này. Nàng cũng nhận ra thành công của tiệm thẩm mỹ mang ý nghĩa hoàn thành ước mơ của nàng cũng nhiều như cái ý nghĩa của việc đánh bại Helen trong cuộc đua. Nàng đã đi xa mười năm, vừa mới quay về và lại rơi vào tình trạng như trước đây. Tuy nhiên, lần này nàng sẽ không để Helen tước đoạt thêm gì của mình nữa.

Gần đến cuối cuộc khảo sát thiếu khoa học này, nàng có thể thấy Helen làm ăn khá phát đạt, nhưng Delaney không lo lắng. Nàng đã thấy tóc của Helen. Nàng có thể nâng được những khách hàng trung thành của địch thủ - không vấn đề gì.

Khi khoản vay đã được thông qua, Delaney cất giấy bút và bận rộn với cửa tiệm. Một lớp bụi bẩn bao phủ mọi thứ từ quầy thu ngân tới que cuốn tóc. Mọi thứ cần phải được lau chùi và khử trùng. Nàng mãi mê xem xét sổ sách của người chủ sở hữu trước, nhưng số lượng không khớp với bản kiểm kê. Có thể Gloria đã hoàn toàn mù mịt, hoặc ai đó đã đến sau khi bà qua đời và đánh cắp hòm sản phẩm chăm sóc tóc. Không hẳn Delaney lưu tâm tới vụ trộm cắp bởi nàng chẳng phải thanh toán giá trị những dụng cụ bị mất cho người thừa kế của Gloria, và dù sao đi nữa mọi thứ trong cửa tiệm đã lạc hậu ít nhất là ba năm so với xu hướng hiện tại. Chỉ là, nó vẫn khiến cho nàng có chút không thoải mái khi nghĩ rằng ai đó đã đột nhập tiệm thẩm mỹ. Trong suy nghĩ của nàng, đối tượng đáng nghi nhất hiển nhiên là Helen. Trước đây Helen đã từng là kẻ trộm, và còn ai khác có thể dùng đến những thứ như những tấm khăn phủ cotton, khăn lau đầu, và những cái ghim tóc giả?

Delaney được người ta đảm bảo rằng nàng có chìa khóa duy nhất của cửa trước và cửa sau, cũng như căn gác phía trên. Nàng không tin và gọi cho thợ làm khóa duy nhất trong thị trấn, người này hứa một tuần nữa sẽ tới. Nhưng nàng đang sống ở Truly, nơi mà một tuần đôi khi có thể là một tháng nếu đang trong mùa săn bắn.

Chín ngày trước hôm khai trương tiệm, nàng cho cạo sạch cái bảng hiệu cũ trên cửa sổ trước, và gắn lên những chữ mới có mặt cắt mạ vàng. Nàng cất những sản phẩm mới trong phòng chứa đồ và đặt mấy chiếc ghế gỗ phủ sơn mài đen bóng trong phòng tiếp tân. Nền nhà bằng gỗ cứng được gia cố lại và những bức tường được sơn màu trắng sáng. Nàng treo những bức ảnh quảng cáo mẫu tóc và thay các tấm gương cũ bằng những tấm khác to hơn. Khi hoàn tất, nàng rất đổi vui mừng và tự hào. Nó không phải là tiệm thẩm mỹ trong mơ của nàng. Nó không lộng lẫy với nội thất mạ kền hay lát đá cẩm thạch, cũng không có những nhà tạo mẫu tóc hàng đầu, nhưng nàng đã hoàn thành nhiều việc như vậy trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Nàng làm quen với chủ tiệm Bernard's Deli ở góc đường và shop quần áo ở kế bên. Và nhân một hôm không thấy chiếc xe Jeep của Nick đậu trong bãi đất

phía sau, nàng vào văn phòng Allegrezza và làm quen với thư ký của anh, Hilda, và quản lý văn phòng, Ann Marie.

Hai đêm trước khi mở cửa, nàng tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở trong tiệm thẩm mỹ. Nàng mời Lisa, bà Gwen và tất cả bạn bè của mẹ nàng. Nàng gửi thiệp mời đến tất cả những chủ tiệm trong khu vực. Nàng bỏ qua văn phòng xây dựng Allegrezza nhưng có chuyên lời mời tới tiệm Hair Hut của Helen. Trong suốt hai giờ, tiệm thẩm mỹ của nàng đã chật cứng những người khách đến ăn dâu và uống sâm panh, nhưng Helen không tới.

Bà Gwen có tới, nhưng sau một tiếng rưỡi, bà xin lỗi vì bị cảm lạnh và rời khỏi bữa tiệc. Đó là một dấu hiệu khác biểu hiện sự không đồng tình của mẹ nàng. Nhưng Delaney đã không còn lựa ý mẹ để sống như trong thời gian qua. Nàng biết rằng dù có thế nào nàng cũng sẽ không bao giờ lặp lại cách sống đó nữa.

Ngày hôm sau, Delaney chuyển đến căn phòng ở tầng trên tiệm làm đầu. Nàng thuê một vài người cùng xe tải để chở đồ đạc của nàng từ tủ cho tới giường đơn. Bà Gwen đoán rằng Delaney sẽ nhanh chóng quay về, nhưng Delaney biết rằng nàng sẽ không làm vậy.

Từ bãi đỗ xe chung khá chật phía sau tiệm, một chiếc cầu thang gỗ cũ kỹ phía sau tòa nhà dẫn lên cánh cửa màu xanh ngọc của căn hộ mới của nàng. Cái buồng này đã xuống cấp và cần thảm lót sàn, rèm cửa mới, cùng với bếp lò hợp kiểu kỳ nguyên ‘hậu Brady-Bunch.’ Delaney thích nó. Nàng thích chỗ ngồi bên cửa sổ trong phòng khách và phòng ngủ nhỏ. Nàng thích cái bồn tắm có chân cũ kỹ, và cái cửa sổ to vò lớn nhìn xuống khu Main. Nàng hẳn nhiên có điều kiện sống trong một căn hộ khá hơn, và cái chỗ nhỏ bé tồi tàn này không thể so sánh với sự sang trọng trong ngôi nhà của mẹ nàng. Nhưng có thể đó là lý do nàng thích nó nhất. Mọi thứ trong nhà đều thuộc về nàng. Nàng không nhận thấy rằng nàng nhớ cái cảm giác có những đồ vật sở hữu bên cạnh mình tới mức nào cho tới lúc chặt mớ bát đĩa của riêng nàng đầy tủ búp phê. Nàng ngủ trên chiếc giường sắt chạm trổ và ngồi xem ti vi trên ghế sofa bọc vải lạnh màu kem, với những chiếc gối kẻ sọc. Cà phê đen và mấy cái bàn góc là của nàng, cũng như cái đôn trong góc đặt bàn ăn nhỏ xíu cuối phòng khách. Phòng ăn và nhà bếp được ngăn bằng một bức tường lửng, và người ta có thể cùng lúc nhìn bao quát toàn căn hộ. Không hẳn là có nhiều thứ để ngắm nghía.

Delaney giở những thứ nàng xem như trang phục làm việc ra và treo chúng vào tủ. Nàng mua một ít đồ tạp hóa, một tấm rèm che phòng tắm bằng nhựa trong in hình những trái tim lớn màu đỏ, và hai tấm thảm có dải viền để thay thế tấm lót sàn bị mục dưới nền phòng bếp.

Bây giờ, tất cả những gì nàng cần là lắp điện thoại và vài ổ khóa mới.

Ba ngày sau khi mở hàng kinh doanh, nàng đã có điện thoại, nhưng nàng vẫn phải chờ thay khóa. Nàng cũng đang trông chờ lượng khách hàng tăng lên.

Delaney để khách hàng đầu tiên của nàng ngồi vào ghế trong tiệm thẩm mỹ và nhắc chiếc khăn ra khỏi đầu bà. “Bà có chắc là muốn uốn kiểu lọn tóc cuốn tay không, bà Van Damme?” Nàng đã không làm kiểu tóc này từ hồi theo lớp học làm đẹp. Không những đã bốn năm không đụng đến kỹ thuật ấy mà thêm vào đó, kiểu tóc lọn cuốn tay trông sẽ gớm chết.

“Ừ, giống như kiểu ta vẫn luôn làm ấy. Lần trước, ta đến tiệm ở góc đường,” bà nói, đề cập đến tiệm Hair Hut của Helen. “Nhưng cô ấy làm không đẹp lắm. Cô nàng làm xong thì trông như thể có một đám sâu lổm ngổm trên đầu ta. Ta đã chẳng còn cơ hội được làm tóc tử tế kể từ khi Gloria qua đời.”

Delaney cởi chiếc áo vest ngắn vải vinyl, sau đó xỏ tay vào tấm choàng màu xanh. Tấm choàng phủ qua chiếc áo sơ mi Lycra màu quả mâm xôi và cái váy vinyl, để lộ ra đầu gối và đôi giày boots đen bóng của nàng. Nàng nghĩ về công việc cũ tại tiệm Valentina ở Scottsdale và về những khách hàng có đôi chút hiểu biết về thời trang và mốt. Nàng với lấy cái lược tạo hình tóc và bắt đầu gỡ những mớ tóc rối ở sau gáy của bà già. Nàng vừa tìm được một vài lọ thuốc tạo nếp tóc của người chủ cũ để lại trong phòng chứa đồ. Thông thường, nàng sẽ không nhận làm tóc cho bà Van Damme, đặc biệt là sau khi bà ta đã trả giá xuống chỉ còn mười đô la. Trực giác tinh nhạy của Delaney cho nàng khả năng phát hiện những khiếm khuyết tự nhiên và sửa chúng bằng cách cắt và nhuộm lại. Một mái tóc cắt hợp lý có thể làm cho cái mũi nhỏ hơn, mắt to hơn, và chiếc cằm trông mạnh mẽ hơn.

Nhưng nàng đã tuyệt vọng. Chẳng ma nào sẵn lòng trả hơn mười đô la cho bất kỳ thứ gì. Trong ba ngày mở cửa làm ăn, bà Van Damme là người duy nhất đã không nhìn vào bảng giá của nàng, sau đó quay lưng và cút thẳng. Hiển nhiên, bà có quyền bỏ đi.

“Nếu cô làm tốt, ta sẽ giới thiệu với các bạn của ta, nhưng họ sẽ không trả nhiều hơn ta đâu.”

Ồ, béo bở thật, nàng nghĩ cả năm trời gặp phải những bà già tằn tiện. Cả năm với những lọn tóc cuốn chẵn và chải ngược ra sau. “Bà có rẽ ngôi bên phải không, bà Van Damme?”

“Bên trái. Và vì cô đang làm đầu cho ta, cô có thể gọi ta là Wannetta.”

“Bà đã để kiểu tóc thế này bao lâu rồi, Wannetta?”

“Ồ, khoảng bốn mươi năm. Kể từ khi người chồng quá cố của ta nói với ta rằng ta trông giống Mae West.”

Delaney hết sức nghi ngờ vẻ ngoài của bà Wannetta đã từng có điểm gì đó tương đồng với Mae West. “Có thể đã đến lúc cần đổi kiểu rồi,” nàng gợi ý và xỏ tay vào đôi găng tay cao su như là bác sĩ phẫu thuật.

“Không. Ta thích cứ để như cũ.”

Delaney cắt phần đầu cửa chai thuốc, sau đó bôi vào phía bên phải trên đầu của bà già và bắt đầu tạo gợn sóng bằng ngón tay và lược. Nàng phải cố gắng nhiều lần để có một lọn tóc đầu tiên hoàn hảo trước khi có thể tiếp tục tới lọn thứ hai rồi thứ ba. Trong khi nàng làm việc, Wannetta không ngừng huyền thuyên.

“Bà bạn thân Dortha Miles của ta sống tại một khu hưu trí ở Boise. Bà ta rất thích nơi đó. Bà ấy nói thức ăn tuyệt vời. Ta đã nghĩ đến chuyện chuyển tới đó. Kể từ khi chồng ta, ông Leroy, qua đời năm ngoái.” Bà dừng lại để đưa bàn tay xương xẩu từ dưới tấm choàng lên và gỡ nhẹ mũi.

“Chồng bà mất như thế nào?” Delaney hỏi trong lúc dùng lược uốn một món tóc.

“Ngã cắm đầu xuống đất từ trên mái nhà. Ta không nhớ đã bao nhiêu lần bảo ông già ngớ ngẩn ấy đừng trèo lên đó. Nhưng ông ấy không bao giờ nghe lời ta, và nhìn xem bây giờ ông ta đang ở đâu. Ông ấy chỉ muốn lên đó và chỉnh lại cái ăng ten ti vi để có thể xem rõ kênh Hai. Bây giờ, ta cô đơn một mình. Và nếu không phải vì đứa cháu vô dụng của ta, Ronnie, chẳng thể kiếm nổi nghề ngỗng gi và lúc nào cũng hỏi mượn tiền, có thể ta đã gom đủ tiền chuyển đến khu đó với Dortha. Có điều ta không dám chắc là ta sẽ ở đó dù có thế nào chẳng nữa vì con gái của bà ta là...” - bà già dừng một chút và hạ giọng xuống - “đồng tính nữ. Ta cứ nghĩ rằng kiểu như vậy là do di truyền. Nay, ta không định nói Dortha là...” - một lần nữa, bà dừng lại và thì thầm những từ đó - “đồng tính nữ, nhưng bà ta luôn có khuynh hướng để tóc rất ngắn, và thậm chí còn đi những đôi giày nhẹ trước khi chân bà ấy sụm xuống. Mà ta thì rất ghét phải sống với ai đó và phát hiện ra những chuyện kiểu như vậy. Ta rất ngại khi đi tắm, và ta sợ bà ta cứ tồng ngồng chạy quanh trong nhà. Hoặc là bà ta sẽ lén nhìn trộm khi ta không mặc gì.”

Hình ảnh vừa lóe lên trong đầu Delaney thật quái đản, và nàng phải cắn chặt quai hàm để khỏi bật ra tiếng cười. Cuộc nói chuyện chuyển từ nỗi sợ những mục đồng tính nữ trần truồng của bà Wannetta tới những nỗi phiền muộn trong đời bà. “Sau khi căn nhà gần Cow Creek bị cướp năm ngoái,” bà nói, “ta bắt đầu khóa cửa nhà. Trước đó ta không phải làm như vậy. Nhưng bây giờ ta sống một mình, và ta cho rằng sẽ khó mà lúc nào cũng cảnh giác được. Cô có gia đình chưa?” bà hỏi, nhìn chăm chú Delaney qua tấm gương trước mặt bà.

Delaney đã chán ngấy câu hỏi đó. “Cháu chưa tìm thấy người đàn ông thích hợp.”

“Ta có một đứa cháu nội, Ronnie đấy.”

“Thôi, cảm ơn bà.”

“Hừm. Cô sống một mình à?”

“Vâng,” Delaney trả lời trong lúc hoàn tất lọn tóc cuối cùng. “Cháu sống ngay trên lầu.”

“Ngay trên đó à?” Wannetta chỉ lên trần nhà.

“Vâng.”

“Sao lại thế, mẹ cô có một chỗ tốt như vậy cơ mà?”

Có hàng triệu lý do. Nàng hầu như không có dịp nói chuyện với mẹ nàng từ khi chuyển đi, và nàng không thể nói rằng nàng đã bối rối vì chuyện đó đến mức nào. “Cháu thích ở riêng, nàng trả lời và tạo một hàng những lọn tóc nhỏ phía trước trán bà già.

“À, cô chỉ ngóng sang bọn Allegrezza Basque điên khùng đó thôi chứ gì. Ta đã một lần hẹn hò với một gã chần chừ. Bọn họ có những kiểu làm thật mạnh mẽ.”

Delaney nghiêng chặt quai hàm lần nữa. Trước khi nàng mở tiệm thẩm mỹ, đi đến chỗ Nick là một vấn đề khiến nàng băn khoăn, nhưng mặc dù nàng thấy chiếc xe Jeep của anh trong bãi đỗ xe chung phía sau hai toà nhà, và cửa sau của họ chỉ cách nhau vài bước chân, thực sự nàng chưa gặp được anh. Lisa bảo, dạo gần đây cô cũng không thường xuyên gặp Louie. Văn phòng xây dựng Allegrezza đang làm việc ngoài giờ để hoàn thành những mảng công trình lớn trước khi tuyết bắt đầu rơi, mà tuyết rơi sẽ rất nhanh thôi ngay khi mà tháng Mười một vừa sang.

Khi Delaney đã làm xong tóc, bà Van Damme vẫn cứ già cả, nhăn nheo và trông chẳng giống Mae West tí nào cả. “Bà nghĩ sao?” nàng hỏi và đưa cho bà một cái gương hình ô van.

“Hừm. Xoay ghế ta lại đi nào.”

Delaney quay ghế lại để bà Wannetta có thể nhìn rõ phía sau đầu của bà.

“Trông đẹp đấy, nhưng ta sẽ bớt năm mươi xu cho mấy lọn tóc nhỏ ở trước. Ta chẳng hề nói rằng ta sẽ trả cho những lọn tóc thêm.”

Delaney nhướn mày khi tháo mảnh vải đệm trước cổ và tấm choàng nhựa bạc.

“Cô sẽ giảm giá cho người già chứ? Helen không giỏi như cô, nhưng cô ta giảm giá cho người già cả đấy.”

Với giá cả này, nàng sẽ mau chóng phá sản. Ngay khi bà Van Damme rời khỏi, nàng đóng cửa tiệm và cởi chiếc áo choàng màu xanh lá. Nàng với lấy chiếc áo choàng vinyl và đi ra phía sau. Ngay khi nàng bước ra ngoài và đóng cánh cửa sau lưng mình lại, một chiếc xe Jeep màu đen bụi bặm lẩn bánh đến chỗ đậu xe dành riêng cho văn phòng Allegrezza. Nàng nhìn ngoái lại và suýt đánh rơi chìa khóa.

Nick tắt máy xe và nhòai đầu ra ngoài cửa sổ. “Ê này, thỏ hoang, đang đi đâu mà lại ăn mặc như gái gọi thế kia?”

Nàng chậm chậm quay lại và đút tay vào trong áo. “Tôi không ăn mặc như một con điếm.”

Khi chui ra khỏi chiếc xe bốn bánh, anh nhìn khắp người nàng. Ánh mắt anh bắt đầu từ đôi bốt của nàng và hướng dần lên trên. Một nụ cười ruồi thoáng trên môi anh. “Trông như ai đó đã bỏ thời gian quán em trong mớ băng keo nhựa quấn dây điện ấy.”

Nàng kéo tóc ra khỏi cổ áo phía sau và ném trả anh một cái nhìn chòng chọc hết như cách anh nhìn nàng. Tóc của anh buộc gọn ra phía sau kiểu đuôi ngựa, và hai tay thò ra ngoài chiếc áo khoác làm việc màu xanh da trời. Quần jean anh mặc hầu như trắng toát trong khi đôi giày bốt thì bụi bặm. “Có phải anh đã xăm cái hình đó trong tù không?” nàng hỏi, chỉ vào chiếc vòng gai ôm vòng quanh bắp tay trần của anh.

Nụ cười của anh giãn ra và anh không trả lời.

Delaney không thể nhớ xem liệu có lần nào mình chiếm thế thượng phong so với Nick hay không. Anh luôn trên cơ nàng. Nhưng điều đó đã thuộc về quá khứ với một Delaney ngày xưa. Giờ đây là một Delaney mới mẽ héch mui lên và biết tận dụng vận may của mình. “Anh đã đi tù vì chuyện gì vậy, vì phoi mình nơi công cộng à?”

“Vì bóp cổ một cô ả tóc đỏ ranh mãnh khi xưa từng để tóc vàng.” Anh tiến vài bước tới bên nàng và dừng lại đủ gần để có thể chạm được nàng. “Nó đáng như vậy.”

Delaney ngược nhìn anh và mỉm cười. “Thế ở trong đó anh có chồng mông lên không?” Nàng chờ xem anh nổi điên. Nàng mong anh ta nói những lời độc địa. Một điều gì đó khiến nàng ước rằng giá mà nàng chuồn kịp ngay lúc vừa thấy chiếc xe của anh, nhưng anh đã không làm thế.

Anh nhip chân và nhếch mép cười. “Câu này hay đấy,” anh nói, sau đó phá lên cười, và đó là tiếng cười đầy tự tin của một người đàn ông biết chắc rằng không ai dám nghĩ đến chuyện chất vấn sở thích tình dục của anh ta cả.

Nàng khó mà nhớ được có bao giờ nàng từng nghe anh cười vang thế này mà không chú ý ‘nhắm đến nàng.’ Giống như lần mẹ nàng bắt nàng ăn mặc giống y hệt bọn xì trum trong lễ hội Halloween, thế là Nick cùng đám bạn du côn của anh ta vừa hú hét vừa cười nhạo nàng.

Nick bây giờ rất trầm tĩnh. “Nghe có vẻ như chúng ta sẽ cùng có mặt ở đám cưới của Louie.”

“Ừ, ai mà nghĩ rằng cô bạn thân nhất của tôi lại đâm đầu vào cái lão Louie Allgrezza điên khùng đó chứ.”

Nụ cười lặng lẽ của anh trông có vẻ khó hiểu nhưng thành thật. “Kinh doanh thế nào?” anh hỏi và thực sự khiến nàng cảm thấy chao đảo.

“Cũng được,” nàng trả lời. Lần cuối cùng anh tỏ ra thân mật với nàng là khi nàng để anh cởi hết đồ của nàng trong khi anh vẫn mặc quần áo. “Tất cả những gì tôi cần là một vài cái khóa và chốt cửa.”

“Tại sao? Có ai muốn đột nhập à?”

“Tôi không chắc.” Nàng nhìn xuống xấp giấy gấp trong túi áo trước ngực của anh, hoặc bất cứ chỗ nào khác để tránh ánh mắt hút hồn của anh. “Tôi chỉ được đưa một chìa khóa của cửa tiệm và chắc phải có thêm một vài chiếc khác ở đâu đó. Tôi đã gọi thợ sửa khóa, nhưng anh ta chưa làm xong.”

Nick với lấy cái tay nắm cửa sắt bên hông Delaney và đẩy nhẹ. Cổ tay anh lướt qua hông nàng. “Có thể anh ta sẽ không làm đâu. Jerry là thợ giỏi, nhưng anh ta chỉ làm đủ để trả tiền thuê nhà và uống rượu. Chừng nào chưa hết sạch tiền thì anh ta không lộ mặt ra đâu.”

“Hay nhỉ.” Nàng nhìn xuống mũi đôi giày da bóng của mình. “Văn phòng của anh đã từng bị đột nhập sao?”

“Không, nhưng tôi có cửa thép và chốt cửa.”

“Có thể mình sẽ tự làm,” nàng buột miệng nói ra suy nghĩ của mình. Việc này khó tới mức nào? Chắc nàng chỉ cần một cái tua vít, có thể là thêm một cái máy khoan nữa.

Lần này khi anh cười, tất nhiên là nhắm ‘ngay’ nàng. “Tôi sẽ cho thợ đến giúp trong vài ngày tới.”

Khi ấy Delaney ngẩng lên nhìn anh. Từ cái cảm, khuôn miệng quá đỗi hấp dẫn của anh, và ánh nhìn ấm áp. Nàng không tin anh. Đề nghị của anh quá tử tế. “Tại sao anh lại giúp tôi?”

“Nghĩ ngờ à?”

“Rất đáng ngờ.”

Anh nhún vai. “Một người có thể dễ dàng bò từ lỗ thông hơi tòa nhà này sang tòa nhà khác.”

“Tôi biết rằng gợi ý của anh không phải xuất phát từ lòng tốt.”

Anh rướn người về phía trước và đặt tay lên bức tường bên cạnh đầu nàng. “Em hiểu tôi rõ thế.”

Thân hình to lớn của anh che khuất ánh mặt trời, nhưng nàng cố xua đi cảm giác bị đe dọa. “Thế tôi sẽ phải trả gì cho anh?”

Một nụ cười tinh quái lấp lánh trong mắt anh. “Em có gì?”

Tốt thôi, nàng không muốn biểu lộ cho anh ta thấy rằng anh ta đã dọa được nàng. Nàng hất cằm lên một chút. “Hai mươi đô la nhé?”

“Chưa đủ.”

Bị giam chặt trong vòng tay của anh, nàng cảm thấy khó thở. Một lớp không khí mỏng ngăn cách giữa miệng của anh và nàng. Anh gần tới nỗi nàng có thể cảm thấy mùi của kem cạo râu vẫn còn bám trên mặt anh. Nàng phải quay mặt đi “Bốn mươi?” nàng hỏi, giọng lí nhí và như hụt hơi.

“Ừ ừ.” Anh chạm ngón trỏ vào quai hàm nàng và buộc nàng lại nhìn vào anh. “Tôi không muốn tiền của em.”

“Thế anh muốn gì?”

Ánh mắt anh dán vào miệng nàng và nàng tưởng anh sẽ hôn mình. “Tôi sẽ nghĩ ra vài thứ,” anh nói và rời tay khỏi bức tường.

Delaney hít sâu và nhìn anh biến mất trong tòa nhà bên cạnh. Nàng chột sọ phải đoán xem “vài thứ” có thể là thứ gì.

Buổi làm việc tiếp theo, nàng treo một tấm biển khuyến mãi đánh bóng móng tay miễn phí cho khách hàng tết hoặc nhuộm tóc. Chẳng tác dụng gì, nhưng nàng cũng phun keo để mái tóc xám của bà Vaughn vào nếp gọn gàng dưới chiếc mũ. Laverne Vaughn dạy học ở Truly cho tới khi bà bị buộc phải nghỉ hưu ở độ tuổi gần tám mươi.

Hiển nhiên là bà Wannetta đã giữ lời hứa. Bà nói với bạn bè về Delaney. Bà Vaughn trả mười đô la, muốn nàng giảm giá cho người già và yêu cầu một chai sơn bóng móng tay miễn phí. Delaney lại đành hạ tấm biển xuống.

Thứ Sáu, nàng gội đầu và làm tóc cho một người bạn khác của bà Wannetta, và thứ Bảy, bà Stokesberry đem hai bộ tóc giả ra để gội. Một bộ màu trắng để đội hàng ngày, một bộ màu đen cho những dịp đặc biệt. Bà đến lấy nó sau ba tiếng, và đề nghị nàng giúp đội bộ tóc trắng lên đầu.

“Cô giảm giá cho người già phải không?” bà hỏi khi nàng kéo mở tóc quanh vành tai bà.

“Vâng.” Delaney thở dài, tự hỏi tại sao nàng phải hứng chịu nhiều chuyện trời ơi từ người khác như vậy cơ chứ. Mẹ nàng, một quý bà tóc xám, và Nick. Đặc biệt là Nick. Câu trả lời đến với nàng như tiếng chuông báo từ người quản lý tài sản của nàng. Ba triệu đô la. Nàng có thể chịu đựng nhiều thứ vì ba triệu đô la lớn lao đó.

Khi bà già đi khỏi, Delaney đóng cửa tiệm sớm và đến thăm bạn của nàng là hai con chó Duke và Dolores. Lũ chó run lên vì vui sướng khi chúng liếm mặt nàng. Cuối cùng cũng gặp những khuôn mặt thân quen. Nàng dụi trán vào cổ Duke và cố gắng không khóc. Nàng thất bại trong nỗ lực đó, cũng y như nàng đang thất bại với tiệm thẩm mỹ. Nàng ghét kiểu tóc uốn lọn cuốn tay và phải cuốn tóc vào chụp tóc. Nàng thực sự ghét phải gội và tô điểm những bộ tóc giả. Hơn hết, nàng ghét khi không được làm những gì mình thích. Và điều Delaney thích là khiến những người phụ nữ bình thường trông nổi bật. Nàng thích âm thanh của máy sấy tóc, nhịp điệu của những nhất kéo linh hoạt, và mùi của

thuốc nhuộm tóc và thuốc dưỡng tóc uốn. Nàng yêu cuộc sống của nàng trước đây khi chưa về Truly dự lễ tang của Henry. Nàng có bạn bè và công việc khiến nàng mãn nguyện.

Còn bảy tháng và mười lăm ngày nữa, nàng tự nói với bản thân. Bảy tháng và sau đó nàng có thể chuyển đến bất kỳ nơi đâu nàng muốn. Nàng nhón chân lên và với lấy dây xích lũ chó.

Nửa tiếng sau, nàng trở về sau khi dắt lũ chó đi dạo và đưa chúng lại trong chuồng. Nàng mở cửa xe vừa lúc bà Gwen bước ra ngoài.

“Con có thể ở lại ăn tối không?” mẹ nàng hỏi, choàng chiếc áo len dệt từ lông dê màu be vòng quanh vai.

“Không đâu ạ.”

“Mẹ rất tiếc vì hôm đó đã rời bữa tiệc từ sớm.”

Delaney lấy chìa khóa trong túi áo. Thông thường, nàng ít nói và thường kìm nén lại tất cả ở trong lòng, nhưng giờ nàng không bình tĩnh lắm. “Không, con không nghĩ rằng mẹ lại tiếc.”

“Đương nhiên là có. Sao con có thể nói với mẹ như vậy?”

Nàng nhìn mẹ, nhìn vào đôi mắt xanh của bà và mái tóc vàng cắt ngắn quá vai theo lối cổ điển. “Con không biết,” nàng trả lời, quyết định rút khỏi cuộc tranh cãi mà đằng nào nàng cũng sẽ thua. “Con có một ngày tồi tệ. Ngày mai con sẽ tới ăn tối nếu mẹ muốn.”

“Tối mai mẹ bận rồi.”

“Vậy thì thứ Hai,” Delaney nói khi chuỗi vào trong xe. Nàng vẫy tay tạm biệt, và ngay khi trở về nhà, nàng gọi cho Lisa. “Tối nay cậu rảnh không?” nàng hỏi khi bạn mình nhấc máy. “Tớ muốn đi uống một cốc, có thể là hai.”

“Louie làm việc trễ, vì thế tớ có thể gặp cậu một lúc.”

“Tại sao chúng ta không gặp ở quán Hennesey? Ban nhạc Blues sẽ chơi ở đó khoảng cuối buổi tối nay.”

“Được, nhưng có thể tớ sẽ phải về trước khi họ bắt đầu.”

Delaney có hơi thất vọng, nhưng nàng đã quen với cảm giác cô đơn. Sau khi gác máy, nàng đi tắm và mặc chiếc áo len tay phồng màu xanh cùng với quần jean. Nàng giữ nhẹ mái tóc, trang điểm, và xỏ đôi Dr Marten rồi khoác áo da sau đó cuộc bộ qua ba dãy phố tới quán Hennesey. Khi nàng đến, đang tầm sáu rưỡi tối và quán đầy những người vừa tan sở làm.

Hennesey là một quán bar hạng trung, với tầng trên nhìn thẳng xuống tầng dưới. Bàn ở cả hai tầng đều kín người, và một sân khấu di động được lắp đặt trên sàn khiêu vũ lớn. Lúc này, đèn trong quán rực rỡ và sàn khiêu vũ trống không. Một lúc nữa, quang cảnh sẽ thay đổi hẳn.

Delaney chọn một bàn gần cuối quán và đang uống chai bia đầu tiên thì Lisa đến. Nàng nhìn qua bạn mình và giơ ngón tay lên khỏi ly chỉ vào đuôi tóc của Lisa. “Cậu nên để mình cắt tóc cho.”

“Đừng hòng.” Lisa gọi một cốc Miller Lite, sau đó mới tập trung nói chuyện với Delaney. “Có nhớ cậu đã làm gì Brigit không?”

“Brigit là ai?”

“Con búp bê mà bà ngoại Stolofus của tớ đã tặng cho tớ ấy. Cậu đã cắt mái tóc quăn dài vàng óng của nó và làm nó giống như Cyndi Lauper. Tớ vẫn còn đau lòng từ đó tới giờ.”

“Tớ hứa là cậu sẽ không giống như Cyndi Lauper. Thậm chí tớ còn làm miễn phí cho cậu nữa.”

“Tớ sẽ xem xét lại.” Bia của Lisa đã đến và cô trả tiền cho tiếp viên. “Hôm nay tớ đã đặt mấy bộ váy dành cho phù dâu. Khi nào họ đưa đến, cậu phải ghé nhà tớ mặc thử nhé.”

“Có phải rồi trông tớ sẽ giống như hương dẫn viên du lịch ở vườn ươm phía Nam không?”

“Không. Bộ váy may bằng nhung có giãn màu rượu chát. Chỉ là một đường chữ A đơn giản để cậu không nổi hơn cô dâu thôi.”

Delaney nhấp một hớp bia và mỉm cười. “Dù thế nào đi nữa tớ cũng sẽ không nổi hơn cậu được, nhưng thực sự cậu nên suy nghĩ về việc để tớ làm tóc cho ngày quan trọng đó. Sẽ rất hay mà.”

“Có thể tớ sẽ để cậu tết tóc cho tớ hay làm gì đó.” Lisa uống một ngụm. “Tớ cũng đã đặt tiệc cưới.”

Khi chuyện về đám cưới của Lisa đã cạn, hai người bắt đầu chuyển qua việc làm ăn của Delaney.

“Tiệm của cậu kinh doanh ra sao rồi?”

“Tệ lắm. Tớ có một khách hàng, bà Stokesberry. Bà ta gỡ bộ tóc giả, và tớ gọi nó cứ như đó là một con chó xù bị xe cán chết.”

“Công việc hay ho đấy.”

“Thuật lại tình hình cho tớ đi.”

Lisa uống xong mới nói, “Tớ chả muốn làm cậu thấy nản hơn, nhưng hôm nay tớ vừa lái xe ngang qua tiệm của Helen. Trông cô ả hơi bị bận rộn đấy.”

Delaney nhìn ly bia của mình, cau mày. “Tớ phải làm gì đó để đánh cắp meo của cô ta.”

“Thử khuyến mại xem. Người ta ai chả khoái hưởng một cái gì đó mà không phải trả đồng nào.”

Nàng đã thử với khuyên mãi sơn bóng móng tay rồi. “Tớ cần phải quảng cáo,” nàng nói, lặng lẽ dự liệu về những hình thức sẽ dùng.

“Có thể cậu nên tổ chức một buổi trình diễn nhỏ hay gì đó tương tự ở trường của Sophie. Cắt tóc, khiến cho một vài đứa bé gái trông đẹp hơn. Thế là tất cả đám con gái khác cũng sẽ muốn cậu cắt tóc của bọn chúng.”

“Và mẹ của chúng sẽ ngăn chúng quay lại lần nữa.” Delaney nhấp chút bia, và nghĩ về những khả năng có thể xảy ra.

“Bây giờ đừng ngược lên nhé, Wes và Scooter Finley vừa bước vào đây.” Lisa giơ tay lên một bên mặt của nàng như một tấm chắn. “Đừng hướng mắt về phía họ nếu không họ sẽ đến đây.”

Delaney cũng che mặt, nhưng liếc qua kẽ ngón tay. “Họ trông vẫn xấu hoắc như tớ nhớ.”

“Và cũng đàn độn ngang ngửa.”

Delaney đã tốt nghiệp cùng lúc với anh em Finley. Họ không phải một cặp sinh đôi, chỉ là xấu y hệt nhau. Wes và Scooter là hai cái bóng còn ghê rợn hơn những người bị bạch tạng với đôi mắt nhợt nhạt như ma quỷ. “Bọn họ có còn nghĩ rằng họ thu hút bọn gái mới lớn không?”

Lisa gật đầu. “Thử đoán xem.” Khi mới đe dọa Finley đi qua rồi, Lisa hạ tay xuống và chỉ vào hai người đàn ông đứng ở quầy. “Cậu nghĩ sao, họ mặc quần đùi hay quần sịp?”

Delaney nhìn thoáng qua chiếc áo sơ mi của họ với logo Chevron màu đỏ, mái tóc Achy Breaky, và cất tiếng, “quần sịp. Trắng. Hiệu Fruit of the Loom.”

“Thế còn anh chàng thứ ba tính từ phía cuối?”

Người đàn ông đó cao, gầy lònghòngh, với mái tóc xếp lớp hoàn hảo. Cái áo bó ôm sát quanh cổ cho Delaney biết anh ta hoặc là dân mới đến thị trấn hoặc là một người đàn ông rất dũng cảm. Chỉ có người can đảm đầy mình mới dám đi trên đường phố Truly với chiếc áo màu gì đó, cứ cho là màu vàng chẳng hạn, ôm khít quanh cổ anh ta. “Quần lọt khe, tớ nghĩ thế. Anh chàng rất táo bạo.” Delaney uống bia và quan sát chỗ cánh cửa.

“Vải cotton hay lụa?”

“Lụa. Bây giờ tới lượt cậu.”

Hai người phụ nữ xoay người lại và nhìn chăm chăm nơi lối ra vào, chờ đợi nạn nhân tiếp theo bước vào. Chưa đến một phút sau anh ta bước vào, trông vẫn bảnh bao như trong trí nhớ của Delaney. Mái tóc nâu của Tommy Markham vẫn gọn sóng quanh tai và cổ anh ta. Anh ta trông vẫn thanh mảnh dù có vẻ lực lưỡng, và khi ánh mắt dừng lại nơi Delaney, nụ cười của anh ta vẫn quyến rũ như hồi còn là một chàng trai ương ngạnh. Kiểu cười như vậy có thể khiến phụ nữ tha thứ cho anh ta bất cứ chuyện gì.

“Em đang làm vợ tôi phát điên lên. Em biết thế, phải không?” anh ta nói khi tiến đến bàn họ.

Delaney nhìn vào đôi mắt xanh của Tommy và đặt một tay lên ngực ra vẻ vô tội. “Tôi à?” Đã từng có lúc hình ảnh bờ mi dài của anh làm trái tim nàng xôn xang. Nàng không thể không nở nụ cười trên môi, nhưng tim nàng giờ vẫn bình thường. “Tôi đã làm gì?”

“Em đã trở về.”

Tốt, nàng nghĩ. Helen đã dành hết thời niên thiếu của cô ta chọc tức Delaney, khiến nàng phát điên. Cuộc trả đũa xem ra có vẻ sòng phẳng. “Vậy thì mớ xiềng xích già nua đó đâu rồi?”

Anh ta cười lớn và ngồi vào chiếc ghế cạnh nàng. “Cô ấy và lũ trẻ tới đám cưới ở Challis. Họ sẽ quay về trong ngày mai.”

“Sao anh không đi cùng?” Lisa hỏi anh ta.

“Tôi phải làm việc buổi sáng.”

Delaney nhìn bạn mình bên kia bàn, người đang ra dấu “anh ta đã có gia đình” bằng mắt. Delaney nhếch miệng cười.

Lisa không cần gì phải lo lắng. Nàng chưa từng ngủ với những người đàn ông đã lập gia đình. Nhưng Helen không biết điều đó. Cứ để cô ta hoảng lên.

Nick gác điện thoại và trượt ghế về phía sau. Bóng đèn huỳnh quang kêu rì rì trên đầu, và một nụ cười nở trên môi khi anh nhìn qua lớp cửa kính. Mặt trời đã mọc và hắt ánh nhìn của anh trở lại. Mọi thứ đang đến cùng lúc. Anh có ba nhà thầu nhảy vào đầu tư vốn cho anh, và anh đang tiến hành thương lượng với vài người cho vay.

Anh ném mẩu bút chì lên chiếc bàn làm việc trước mặt, sau đó lướt tay dọc theo thành ghế. Một nửa Truly sắp tức lộn ruột khi họ biết về dự án ở Silver Creek của anh. Một nửa còn lại sẽ rất mê nó.

Khi anh và Louie quyết định chuyển công ty tới Truly, họ biết rằng những cư dân kỳ cựu của thị trấn sẽ chống lại sự phát triển dưới bất kỳ hình thức nào. Nhưng giống như Henry, những người nọ đã bị chết và bị thay thế bởi một làn sóng những người trẻ tuổi có hoài bão. Tùy theo những điều nghe được từ ai đó, những chàng trai nhà Allegrezza có khi là dân kinh doanh có khi là những kẻ phá hoại. Họ được yêu hay bị ghét. Nhưng hơn hết, họ luôn là chính mình.

Anh đứng dậy và khoan tay gối sau đầu. Bản chi tiết cho dự án sân golf chín lỗ và bản thiết kế cho khu vực công quản rộng năm trăm bốn mươi hai ngàn thước vuông đặt trước mặt anh. Ngay cả với một khoản ngân sách đầu tư được tính toán khá thận trọng. Công ty xây dựng Allegrezza vẫn có cơ may làm nên chuyện lớn. Và đó chỉ là bước phát triển đầu tiên. Bước thứ hai được xác định sẽ đem lại lợi nhuận lớn hơn nữa, với những căn nhà đáng giá hàng triệu đô la được xây dựng sát nhau trên bãi cỏ xanh. Bây giờ, tất cả những gì Nick cần là nhận được bốn mươi acơ đất mà Henry đã để lại cho anh. Chỉ trong tháng Sáu này anh sẽ có nó.

Nick mỉm cười nhìn cái văn phòng vắng ngắt. Anh sẽ dùng một triệu đô la đầu tiên xây dựng mọi thứ từ những ngôi nhà nhỏ cho đến rất nhiều ngôi nhà xa hoa ở Boise, nhưng một người đàn ông luôn có thể tiêu bớt tiền mặt nhàn rỗi.

Anh nhắc chiếc áo khoác kiểu phi công khỏi giá treo rồi ra khỏi văn phòng bằng lối sau. Sau khi hoàn thành dự án tại Silver Creek, anh sẽ nghĩ tới chuyện muốn xây gì đó ở Angel Beach. Hoặc có thể là anh sẽ không xây gì ở đó cả. Anh dừng lại đủ lâu để tắt đèn trước khi khóa cửa phòng. Chiếc xe Harley Fat Boy của anh đậu kế chiếc Miata của Delaney. Anh ngược nhìn căn hộ của nàng, và ô cửa màu xanh được chiếu sáng bởi ánh đèn mờ mờ. Đúng là một cái ổ chuột!

Anh có thể hiểu tại sao nàng muốn rời khỏi căn nhà của mẹ nàng. Anh khó lòng ở gần bà Gwen được ba giây mà không muốn siết cổ bà ta. Nhưng điều anh không hiểu là tại sao Delaney lại chọn chuyển tới một chỗ tồi tàn như vậy. Anh biết trong di chúc của Henry có để lại cho nàng khoản chu cấp hàng tháng, và anh biết nàng có thể thuê một chỗ tốt hơn. Cũng không mất sức lắm cho một người đàn ông muốn sút tung cánh cửa chết tiệt khỏi cái bản lề.

Khi có thời gian, anh vẫn định thay khóa cho tiệm của nàng. Nhưng bản thân Delaney không phải là trở ngại của anh. Nơi nàng sống hay những gì nàng mặc không liên quan tới anh. Nếu nàng muốn sống ở một cái ổ chuột như vậy và trông cái mảnh vải nhựa bó lấy mông như vậy, thì đó là chuyện của nàng. Anh không thèm quan tâm. Anh chắc rằng anh sẽ không dành cho nàng chút gì hơn là một ý nghĩ thoáng qua nếu nàng không sống ngay phía trên anh.

Vòng chân qua chiếc Harley, anh dựng thẳng chiếc xe. Nếu thấy người phụ nữ nào trong cái váy vinyl tệ hại như vậy, anh sẽ tránh xa vài dặm, nhưng không phải là Delaney. Việc thấy nàng bị bó lại chặt còn hơn là một ổ bánh mì làm anh ngứa ngáy muốn lột sạch đám nhựa và cắn nàng một miếng. Cái đó của anh cứng ngắc chỉ trong vòng ba giây.

Anh gác chống lên bằng gót giày và nhấn nút khởi động. Động cơ hình chữ V gầm rú, phá tan màn đêm yên tĩnh, và làm cặp đùi anh rung lên. Cương cứng khi nghĩ tới người đàn bà mà mình không định đưa lên giường không làm anh khó chịu. Nhưng dựng đứng lên vì riêng ‘người phụ nữ đó’ thì có.

Anh phóng xe và lao thẳng xuống ngõ, chạy chậm lại khi tới First. Anh cảm thấy chưa được nghỉ ngơi và chỉ đủ thời gian ghé về nhà để tắm. Sự yên tĩnh khiến anh phấn khích, và anh không biết tại sao. Anh cần một chút tiêu khiển, một trò giải trí, và cuối cùng anh ghé Hennesey với chai bia trong tay và Lonna Howell ngồi trong lòng.

Bàn của anh nhìn ra sân khiêu vũ, chìm trong bóng tối và đầy những thân thể di chuyển chậm rãi, bước theo những giai điệu gợi tình và nhạc blue uể oải từ dàn loa cao mét rưỡi. Từng mảng ánh sáng rơi lên ban nhạc và nhiều hàng đèn chiếu sáng phía trước quầy rượu. Nhưng phần lớn quán bar tối như hũ nút khiến người ta có thể chuồn khỏi đó với cảm giác phạm tội.

Nick không có dự định xấu xa nào cả, nhưng đêm còn dài và Lonna thì còn hơn là sẵn sàng dâng hiến.